

ERMITÁZS

(Jelenetek Jedlik Ányos ifjúkorából)

A bencés kolostor völgyében csörgedezik
a Pándzsa-ér. Hármás hegyvonulat közepe
ez: az egyik szélső emelkedés Pannonhalma,
a másik Tényőhegy. Középuött, Tarjánpuszta
és Miklósmajor között mély völgy kanyarog,
benne kicsi patak: ez a Pándzsa-ér.
Itt rejtezik a Béla-kút, a legenda szerint
még az első Árpádok idejéből való.
És itt van, a kút közvetlen szomszédságában,
egy elhagyott kőépítmény, az én kis Ermitázsom.
Nincs olyan hó, hogy ki ne jönnék ide.
Ez az én konokul ismétlődő zarándoklatom.
Húvös gyöngy minden cseppje, mikor itt vagyok.
Két gyertya közt ében feszület vár.
Csak az az idő enyém, ami megtisztít.
Az alkony kimondja helyettem, amit gondolok.
Szülőfalum, eltávozott, drága szüleim,
a szímői takácsmestertől kapott vászontáska,
az aranyász bögréje alján azóta is csillogó arany,
Czuczor, amint táncolni tanít, de hiába,
és az út, amely Istvántól Ányosig vezetett.
Csak az az idő enyém, ami megtisztít.
Ha innen elmegyek, nem hagyok egyebet,
mint terveket. Már Győrben kísérleteztem
az ásványvizek mesterséges előállításával.
Nem hagy nyugodni az erős és állandó
villamos áram termelésének ötlete.

Egy ideje lokomobilról álmodom,
és gőzmozgony tartja fogva fantáziám.
Élénycsapat és illanyok az én igazi társaságom.
És te, Uram, aki mindezt látod, érted,
nem kétkedsz bennem, ahogy én
kétkedem folyvást magamban.
És nem kérdezed meg, mivégre ez a
nagy akarás. Honnan veszem a merészséget?
Lesz-e erőm bevégezni földi dolgomat?
S elérek-e még sötétedés előtt hazáig?!

